

Lov vil komme til at mangle, hvis den bliver vedtagen, saaledes som den foreligger, det tror jeg vil blive Tillid hos hele det store Folk, hvis Sønner, Døttre, Koner eller Brødre ere saa ulykkelige at blive forsojrede i en saadan Anstalt. Denne Tillid, som Folket kunde, burde og skulde have, har man udelukket, idet der i Bemærkningerne er brugt nogle Udtryk, som forekomme mig at være meget skarpe overfor en saadan Lægmandsbestyrelse. Men selv om jeg nu, som sagt, betragter dette Lovforslag som en Staffelse og som meget lidet betydende, kunde jeg dog nok ønske, at det kom til Forhandling, for at se, om der kunde komme noget Godt ud deraf; men det skulde rigtignok undre mig, om den høitærede Justitsminister maatte mene, at Lovforslaget ogsaa kunde vinde Tilslutning paa den anden Side af Gangen, saaledes som det nu foreligger. Derfor vilde det være mig hjært, om det ærede Thing vilde nedsette et Udvalg, og om den høitærede Minister vilde kunne tiltræde en Ændring i Tilhynsparagrafen; det vilde da være mig en Fornøjelse at være med til at søge at faae Noget ud af Lovforslaget. Den ærede foregaaende Taler har udviklet alle de forskjellige Ting, som han kunde ønske. Jeg ønsker Medsættelsen af et Udvalg; men hvis det ærede Thing skulde finde, at Lovforslaget egner sig til at gaa umiddelbart til anden og tredie Behandling og derpaa til det andet Thing, saa har jeg ikke noget Haab om, at Lovforslaget vil komme videre. Med disse Bemærkninger skal jeg stemme for Lovforslagets Overgang til 2den Behandling.

Formanden: Spørgsmaalet om Udvalgs Medsættelse vil først senere kunne komme under Forhandling. Den 1ste Landsthingsmand for 10de Kreds har Ordet.

Forsen: Jeg begjærede Ordet, da min ærede Ven, der sidder her foran mig (Drenbøll), talte, idet det forekommer mig, at jeg paa ingen Maade kunde dele ialtsald ikke alle de Betæneligheder, han fremsatte ved dette lille Lovforslag. Derjom det var Skif og Brug her i Landet, eller der i det Hele var noget Nyttigt derved, saa hører denne Sag til en af dem, for hvis Vedkommende jeg kunde ønske og andrage paa hurtig Fremme ikke blot i dette Thing, men ogsaa i det andet, saa at det maatte kunne komme ud som et godt Tillæg til den Lov, der ligger i det andet Thing, angaaende en ny Sindsfygeanstalt. Thi det staar klart for mig, at vi længe have behøvet et saadan Supplement til Lovene om Sindsfyge- og Mandspage,

fordi der — og det vil vistnok Enhver, som har en større Erfaringskreds, kunne bevidne — findes rundt omkring i Landet ulykkelige Mennesker, som gaa uden nogetsomhelst Tilhyn, og som ikke eengang faae den Behandling, som den simpleste Humanitet kræver. Jeg har set flere af den Slags Personer indespærrede i usle Huller, i Kartoffelkældere, hvor de bleve behandlede aldeles som Dyr, og naar der blot er et eneste saadant Tilfælde her i Landet, er der Træng til, at der bliver rodet op i den Sag, og at det bliver paalagt vedkommende Forsørger, hvad enten det er en Kommune eller private Personer, ikke længere at lade saadanne Personer komme til at lide under en saadan Behandling. Jeg vil derfor ret ønske, at man vil tage dette Lovforslag, selv om nogle Redaktionsændringer skulle være nødvendige, saa let som muligt og faae det igjennem saa hurtigt som muligt. Jeg kan ikke dele de Betæneligheder, som ere anførte af min ærede Ven her foran angaaende § 6. Det forekommer mig, at det er en ganske simpel Sag, at de Anstalter, som have en kommunal Bestyrelse, eller en Regjeringsstyrelse, beholde denne Styrelse, altsaa faae Tilladelse til at indrette Tilhynet som hidtil. Der behøver ikke at opstaa nogen Kollision, idet den høitærede Minister naturligvis, naar Tilhynet hidtil har været fundet tilstrækkeligt, vil tillade, at det samme Tilhyn fortsættes. Hovedopgaven og Hovedformaalet for Lovens forekommer mig at være, at der indføres et Tilhyn med alle de Tilfælde, der bør tages under Behandling, og at disse Tilfælde ikke ere faa her i Landet, derom kan jo Ingen nære Tvivl. Det er først ved dette Lovforslag, at jeg er bleven opmærksom paa, hvad jeg ikke har vidst, at der bestaar private Anstalter, som antage slige Personer til Helbredelse; men er der Noget, der trænger til Tilhyn, er det saadanne private Anstalter, idet Betalingen der altid staar i første Linie og Behandlingen i anden. Men rundt omkring hos private Personer er der jo ogsaa Sindsfyge og Mandspage, som Vedkommende ikke have Haab til at lade komme ind paa en Sindsfygeanstalt, og Gud skal vide, at der er ogsaa dem, som have Haad dertil, men dog ikke kunne faae dem derind, fordi der i en forfærdelig Grad her i Landet er Mangel paa Plads til Sindsfyge. De, der forlange Sindsfyge indlagte paa en Anstalt, kunne nu vente 3, 4 à 5 Maaneder før Indlæggelsen sker; men denne Mangel vil jo blive afhjulpen ved det Lovforslag, som foreligger Rigsdagen, og hvorefter der skal oprettes en større Sindsfygeanstalt i Jyn. Den ene Vanstælighed er altsaa den, at der ikke er